

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Vladimíra Fučíka a soudců JUDr. Pavla Vlacha a JUDr. Elišky Mrázkové v exekuční věci

oprávněně: **PROFI CREDIT Czech, a. s.**, IČ 61860069
sídlem Klimentská 1216/46, Praha 1
zastoupená advokátkou JUDr. Kateřinou Perthenovou
sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové

proti
povinné: **M. W.**, narozená dne xxx
bytem xxx, xxx
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Němcem
sídlem Mendíků 1396/9, Praha 4

pro 61 345 Kč s příslušenstvím,

o zastavení exekuce, k odvolání obou účastníků proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 25. 3. 2019, č. j. 54 EXE 7436/2015-84, ve znění doplňujícího usnesení ze dne 17. 9. 2019, č. j. 54 EXE 7436/2015-145,

takto:

- I. Usnesení soudu prvního stupně se v části, v němž jím byla exekuce částečně zastavena, **potvrzuje**, a v části, v němž jím byl návrh povinné na její zastavení zamítnut, **se mění** tak, že se exekuce zcela zastavuje.
- II. Oprávněná je povinna zaplatit povinné na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů částku 11 870 Kč, do tří dnů od právní moci usnesení, k rukám zástupce povinné.
- III. Oprávněná je povinna zaplatit soudnímu exekutorovi Mgr. Martinu Tunklovi, Exekutorský úřad Plzeň – město, náklady exekuce ve výši 7 865 Kč do tří dnů od právní moci usnesení.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením, ve spojení s doplňujícím usnesením, soud prvního stupně zastavil exekuci, pokud je prováděna k vymožení částky 31 345 Kč s příslušenstvím, úroku z prodlení ve výši 8,5% ročně z této částky od 15. 6. 2015 do zaplacení (jenž je nicméně právě oním zprvu uvedeným příslušenstvím – poznámka odvolacího soudu), a smluvní pokuty ve výši 0,25% denně z částky 25 003 Kč, jinak návrh na její zastavení zamítl. Výroky I. a II. doplňujícího usnesení (jež však bylo za současného označení dosud nečíslovaného výroku napadeného usnesení jako výroku I. namíste správně označit jako výroky II. a III. – poznámka odvolacího soudu) soud prvního stupně rozhodl, že se „žádnému z účastníků nepřiznává náhrada nákladů řízení“ a že se soudnímu exekutorovi „nepřiznávají náklady exekuce“.
2. Soud prvního tak rozhodl k návrhu povinné ve věci, v níž dne 27. 11. 2015 pověřil soudního exekutora Mgr. Martina Tunkla, Exekutorský úřad Plzeň – město, provedením exekuce

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

k vymožení pohledávky oprávněné podle vykonatelného nálezu rozhodce Mgr. Radka L. ze dne 10. 7. 2015, č. j. 104 Rozh 4478/2015-8. Exekuce je soudním exekutorem vedena pod sp. zn. 094 EX 07191/15.

3. Povinná navrhla zastavení exekuce podáním ze dne 7. 6. 2018. Návrh odůvodnila tím, že dne 7. 5. 2014 podepsala s oprávněnou návrh na uzavření smlouvy o revolvingovém úvěru č. xxx, a v týž den uzavřela s oprávněnou formálně samostatnou rozhodčí smlouvu, v níž se účastníci dohodli na rozhodování případných sporů ze smlouvy o úvěru v rozhodčím řízení. Smlouva o úvěru byla uzavřena až následnou akceptací oprávněné provedenou oznámením o schválení úvěru ze dne 15. 5. 2014, v němž byly určeny konečné parametry úvěru. Povinná je přesvědčena, že exekuce je vedena protiprávně, a to z níže uvedených důvodů.
4. Smlouva o úvěru i rozhodčí smlouva, tvořící podle povinné jeden vzájemně provázaný smluvní konstrukt, jsou absolutně neplatné pro rozpor s dobrými mravy ve smyslu § 580 o. z. Na nemravnost obou smluv dovozuje povinná předně ze skutečnosti, že jí byla rozhodčí smlouva předložena k podpisu a uzavřena současně s návrhem smlouvy o úvěru, k jehož akceptaci ale došlo až následně v oznámení, v němž byly určeny konečné parametry úvěru.
5. Na nemravnost, a tedy absolutní neplatnost smlouvy o úvěru, dále povinná dovozuje z důvodu neúnosnosti, přemrštěnosti a zjevné nespravedlnosti vymáhaných nároků, jež smlouva založila oprávněné, a jež povinnou zjevně poškozují. K tomu povinná zdůraznila, že jí byl poskytnut úvěr ve výši 30 000 Kč. Poplatek za půjčení této částky však činil 38 190 Kč, tj. celkově měla povinná ve třiceti měsíčních splátkách vrátit 68 190 Kč. Úrok činící 110,47 % ročně a RPSN ve výši 110,93 % je podle povinné jednoznačně v rozporu s dobrými mravy. O naplnění pro exekuční poměry judikaturou dovozeného kritéria zjevné nespravedlnosti vymáhaného nároku svědčí podle povinné i dílčí parametry smlouvy, představované splatností celého úvěru v případě neuhrazení dvou splátek, vznikem nároku oprávněné na smluvní pokutu ve výši 25 % z dlužné částky, která byla splatná v den následující po vzniku nároku na smluvní pokutu, a konečně vznikem nároku oprávněné na smluvní pokutu ve výši 0,25 % denně za každý den prodlení s úhradou nové jistiny. V tomto ohledu povinná poukázala na nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 1. 2012, sp. zn. I. ÚS 199/11, a ze dne 11. 12. 2014, sp. zn. III ÚS 4084/12. Výkon rozhodnutí přiznávajícího takové nároky by byl podle povinné popřením principů právního státu, zdůrazněných např. v nálezu Ústavního soudu ze dne 10. 1. 2018, sp. zn. II. ÚS 502/17.
6. Úvěrová smlouva je podle povinné neplatná rovněž z důvodu porušení ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru, neboť oprávněná zjevně s odbornou péčí neposoudila úvěruschopnost povinné, poskytla-li jí úvěr za naprosto excesivní úrokovou sazbu, a tedy (zjevně) jako nebonitní osobě, již nebylo možné poskytnout úroky „v souladu se zákonem“. Za ty povinná (zjevně) považuje mnohonásobně nižší úroky poskytované bankami.
7. Neplatnost úvěrové smlouvy přitom podle povinné způsobuje bez dalšího i neplatnost rozhodčí smlouvy; k tomu povinná poukázala kromě posledně zmíněného nálezu Ústavního soudu dále na unesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 10. 2017, sp. zn. 20 Cdo 2897/2017.
8. Absolutně neplatnou je podle povinné i rozhodčí smlouva sama o sobě, a to předně již proto, že je smlouvou formulářovou, kdy povinná byla v rámci kontraktačního procesu zcela vyřazena z možnosti ovlivnit její obsah, včetně výběru rozhodců (k tomu povinná poukázala na unesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 3. 2016, sp. zn. 26 Cdo 3631/2015, zabývající se téměř identickou rozhodčí smlouvou). Dále je neplatná i proto, že oprávněná do smlouvy úmyslně začlenila rozhodce, kteří pro ni rozhodují tisíce sporů, za to inkasovali na rozhodčích poplatcích milióny Kč, a jsou tak ve výsledku na oprávněné, která jim takto dává obživu, ekonomicky závislí, a to tím spíše,

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

že mají „na krku“ dluhy (jak povinná dokládá podrobným rozbořem majetkových poměrů rozhodců JUDr. Evy V., JUDr. Martina T. a Mgr. Jana F.). To se pak podle povinné nutně odráží v jejich rozhodování, při němž ignorují absolutní neplatnost celé řady ustanovení úvěrových smluv, ač by k tomu měli přihlížet ex officio (k tomu povinná poukázala na unesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 1. 2018, sp. zn. 20 Cdo 4022/2017). V souzené věci ostatně podle povinné ani nerozhodoval rozhodce Mgr. Radek L., podepsaný pod exekučním titulem, ale de facto rozhodčí společnost, jak o tom svědčí skutečnost, že této společnosti, a nikoliv rozhodci v souladu s rozhodčí smlouvou, byl oprávněnou hrazen rozhodčí poplatek.

9. Soud prvního stupně vyšel z následujících skutkových zjištění. Exekučním titulem je v souzené věci rozhodčí náleze ze dne 10. 7. 2015, č. j. 104 Rozh 4478/2015-8, vydaný rozhodcem Mgr. Radkem L., kterým byla povinné uložena povinnost zaplatit oprávněné částku ve výši 61 345 Kč spolu s ročním úrokem z prodlení ve výši 8,05 % z této částky od 15. 6. 2015 do zaplacení a smluvní pokutou ve výši 0,25 % denně za každý den prodlení s úhradou částky 47 733 Kč od 14. 5. 2015 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci rozhodčího nálezu, a dále náklady rozhodčího řízení ve výši 10 489 Kč v téže lhůtě. Základem nároku je smlouva o revolvingovém úvěru č. xxx ze dne 14. 5. 2014, kdy byl návrh smlouvy schválen oprávněnou, což bylo povinné oznámeno podáním ze dne 15. 5. 2014. Podle této smlouvy byl povinné poskytnut úvěr ve výši 30 000 Kč, povinná se jej zavázala splatit ve 30 měsíčních splátkách po 2 273 Kč. Celková částka, kterou se povinná zavázala splatit oprávněné, tak činila 68 190 Kč. Výpůjční úroková sazba úvěru činila 110,47%. Ve smluvních podmínkách sjednali účastníci splatnost celého úvěru v případě neuhrazení dvou splátek [článek 12. 3 písm. b)], smluvní pokutu ve prospěch oprávněné ve výši 25 % z dlužné částky, splatnou v den následující po vzniku nároku na ni (článek 12. 5), a konečně smluvní pokutu ve prospěch oprávněné ve výši 0,25 % denně s úhradou nové jistiny dle čl. 12. 7. Dne 7. 5. 2014 byla mezi účastníky uzavřena rozhodčí smlouva, podle níž měl spory mezi účastníky vzniklé ze smlouvy o úvěru výše rozhodovat jeden z rozhodců uvedených v bodu 3. 3 smlouvy. Jedním z nich je i rozhodce Mgr. Radek L. Výběr konkrétního rozhodce byl ponechán na povinné, a teprve pro případ, že by tohoto svého práva nevyužila, byla volba rozhodce svěřena oprávněné.
10. Výsledkem povinné soud prvního stupně zjistil, že je invalidní důchodkyní. Úvěrovou smlouvu uzavírala, nevybavila si však, zda i smlouvu rozhodčí. Uzavírala ji v kanceláři oprávněné. Měla s oprávněnou uzavřenu již jednu předchozí smlouvu. Oprávněná ji kontaktovala, zda by si nechtěla vzít úvěr, kterým by uhradila dluh z předchozí smlouvy. Povinná na jednání přinesla doklady o invalidním důchodu a vdovském důchodu, jejichž součet t. č. činil cca 11 000 Kč měsíčně. Formulář smlouvy jí byl předložen, ale nečetla ho, spěchali na ni, jednání trvalo přibližně 15 minut, takže jí v zásadě nebylo umožněno si smlouvu přečíst. Kolik měla splátek jí není známo, kolik měla uhradit, rovněž ne. Seznámena se sankcemi nebyla. Co znamená rozhodčí smlouva, v té době nevěděla. Finanční prostředky následně obdržela na účet. Splácela je, ale jak, to již neví. Měla zdravotní problémy. Výši úvěru, výši splátek ani časové období nemohla ovlivnit. Jinde se o půjčku nezajímala, když věděla, že v bance půjčku nedostane.
11. Soud prvního stupně posoudil uvedená zjištění spolu s tvrzeními povinné odůvodňujícími návrh na zastavení exekuce podle ustanovení § 52 odst. 1 e. ř. a § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř., a shledal návrh zčásti opodstatněným.
12. Soud prvního stupně předně nepřisvědčil argumentaci povinné o „vzájemně provázaném smluvním konstrukt“, zdůrazňuje, že v případě rozhodčí a úvěrové smlouvy jde o samostatné smlouvy, jakkoliv na sebe navazují. Časové okolnosti jejich podpisu shledal nevýznamnými. Tvrzení povinné, že rozhodčí smlouvu nečetla, posoudil jako účelové.

13. Soud prvního stupně shledal nedůvodnou i námitku povinné o ekonomické závislosti rozhodců na oprávněné s tím, že již byla judikatorně vyřešena ve prospěch oprávněné usnesením Nejvyššího soudu ze dne 6. 12. 2018, sp. zn. 33 Cdo 3285/2018, a že z výsledku Mgr. Radka L., provedeného ve věci vedené u soudu prvního stupně pod sp. zn. 54 EXE 5280/2016, nebyly zjištěny žádné okolnosti, jež by mu bránily být objektivně nestranným, a povinná ostatně podle soudu prvního stupně ani žádné netvrdila.
14. Podle soudu prvního stupně rovněž není pravdou, že by povinná „neměla možnost vybrat rozhodce ze seznamu rozhodců uvedených ve smlouvě“ (což však povinná ani netvrdila – poznámka odvolacího soudu). Soud prvního stupně sice připustil, že povinná nemohla vybrat jiné než ve smlouvě uvedené rozhodce, avšak za situace, „kdy ve smlouvě byl uveden poměrně velký počet (13) rozhodců, kteří byli případně oprávněni, na základě výběru povinné, případně oprávněné, spor mezi účastníky rozhodnout“, to podle něj nemá právní význam.
15. Pokud jde posouzení povinnou tvrzených důvodů neplatnosti úvěrové smlouvy, soud prvního stupně předně vyloučil, a to již na podkladě zjištění učiněných z účastnického výsledku povinné, že by oprávněná při uzavření této smlouvy neprověřovala úvěruschopnost povinné. Neshledal důvodnou ani námitku povinné stran výše smluvní pokuty 0,25 % denně z dlužné částky; k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2012, sp. zn. 33 Cdo 772/2010.
16. Pokud však jde o povinnou namítaný rozdíl výše úvěru a odměny oprávněné za jeho poskytnutí, soud prvního stupně kvalifikoval odměnu činící 127% půjčené částky s poukazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2004, sp. zn. 21 Cdo 1484/2004, jako vskutku nepřiměřenou, a úvěrovou smlouvu v této části jako neplatnou. Proto „v rozsahu částky, která měla být uhrazena ze strany povinné nad částku, která jí byla na úvěr poskytnuta“, návrhu povinné vyhověl (přehlížeje, že částka 31 345 Kč takto slovně avizovanému rozdílu neodpovídá – poznámka odvolacího soudu).
17. Konečně soud prvního stupně vyhověl návrhu povinné i „ve vztahu ke smluvní pokutě ve výši 0,25 % denně z částky 25 003 Kč, tj. z částky, která zbývá po uhrazení 1., 3., 8. a 13. té splátky úvěru, dle splátkového kalendáře, nad částku, která byla povinné na úvěru poskytnuta“. Ve zbytku soud prvního stupně neshledal návrh povinné na zastavení exekuce důvodným, neboť „ze strany povinné nebyly prokázány tvrzené důvody“ k jejímu zastavení, a proto jej zamítl.
18. O nákladech řízení mezi účastníky soud prvního stupně rozhodl doplňujícím usnesením, vycházejícím z ustanovení § 89 o. s. ř. s tím, že procesní zavinění na částečném zastavení exekuce sice nese oprávněná, ve zbytku, odpovídajícím přibližně jedné polovině vymáhané pohledávky, však povinná s návrhem na zastavení exekuce neuspěla (uvedenému východisku, odpovídajícímu § 142 odst. 2 o. s. ř., však, odhlédnuto od otázky věcné správnosti tohoto rozhodnutí, nekoresponduje výrok, podle něž se „žádnému z účastníků nepřiznává náhrada nákladů řízení“, ale výrok, podle něž „žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení“ – poznámka odvolacího soudu).
19. O nákladech exekuce soud prvního stupně rozhodl taktéž doplňujícím usnesením podle téhož ustanovení exekučního řádu, z důvodu vzdání se práva na náhradu nákladů exekuce (samozřejmě v rozsahu zastavení exekuce – poznámka odvolacího soudu) soudním exekutorem. I zde se odvolací soud nemůže nepozastavit nad flagrantně nesprávnou formulací nákladového výroku, podle něž se soudnímu exekutorovi „nepřiznávají náklady exekuce“, ač vzdání se práva na tyto náklady nákladově oprávněným účastníkem (zde exekutorem) odpovídá výrok „žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení“, a zde tedy „soudní exekutor nemá právo na náhradu nákladů exekuce“. Výrokové „nepřiznání“ nákladů řízení či exekuce odpovídá aplikaci ustanovení § 150 o. s. ř., o níž však zde i podle odůvodnění doplňujícího usnesení nejde.

20. Oba účastníci napadli usnesení soudu prvního stupně (povinná i doplňující usnesení ve výroku I.) včasným a přípustným odvoláním.
21. Oprávněná namítla, brojíc proti usnesení v rozsahu, v němž jí bylo návrhu povinné vyhověno, že soud prvního stupně věc závěrem o částečné neplatnosti úvěrové smlouvy nesprávně právně posoudil. Povinnou v návrhu a soudem prvního stupně v napadeném usnesení citovaná judikatura byla podle oprávněné vydána ve skutkově odlišných věcech a řešila zejm. otázku pravomoci rozhodce založené rozhodčí doložkou vtělenou do smluvních podmínek úvěrových smluv, o níž však zde nejde, neboť účastníci uzavřeli samostatnou rozhodčí smlouvu. Ta přitom, jak plyne výslovně z ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a výkonu rozhodčích nálezů (dále i jen „ZRR“), a jak dovodila i ustálená judikatura (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 12. 2007, sp. zn. 29 Odo 1222/2005), ob stojí i vedle neplatné smlouvy, k níž se váže, leda by důvody neplatnosti této smlouvy obstály samostatně i jako důvody neplatnosti rozhodčí smlouvy (což je nicméně řešení, jemuž se důvody napadeného usnesení nijak neprotiví – poznámka odvolacího soudu). Závěry posledně citovaného rozsudku Nejvyššího soudu nejsou podle oprávněné ústavními nálezy označenými povinnou, z nichž soud prvního stupně zjevně vycházel při částečném vyhovění jejímu návrhu, nijak zpochybněny. Stejně tak podle oprávněné i nadále platí, že soud není v exekučním řízení oprávněn přezkoumávat věcnou správnost exekučního titulu, a tudíž řešit otázky platnosti či neplatnosti smlouvy, povinnosti z níž exekuční titul deklaruje. To přitom soud prvního stupně v napadeném usnesení právě učinil, přehlížeje, že povinná uplatňuje až v exekučním řízení argumentaci, s níž mohla a měla přijít už v rámci instrumentů nabízených zákonem o rozhodčím řízení. Ty však ze své zjevné nedbalosti opomenula.
22. I při odhlédnutí od posledně uvedeného je oprávněná toho názoru, že ani soudem prvního stupně provedené věcné posouzení otázky platnosti úvěrové smlouvy není správné. Povinná jejím podpisem výslovně stvrdila, že s tam provedeným nastavením práv a povinností smluvních stran souhlasí, a to včetně (výše) úroku, RPSN a smluvních pokut. V okamžiku uzavření smlouvy vůči ní nicméně nenamítala a poskytnuté finanční prostředky bez výhrad přijala a zavázala se je splatit za podmínek ve smlouvě výslovně uvedených. V případě, že by povinná neměla o úvěr zájem, nemusela smlouvu uzavírat a mohla se s žádostí o poskytnutí peněžních prostředků obrátit na jinou osobu. To neučinila. Výše úroku, RPSN a smluvních pokut je podle oprávněné zcela přiměřená a „odpovídající i jejich významu“. Oprávněná kategoricky odmítla, že by měla povinná nedostatek prostoru k prostudování smluv, což ostatně potvrdila i jejich podpisem. Napadené usnesení v jeho vyhovující části podle oprávněné ve výsledku izolovaně akcentuje zásadu ochrany spotřebitele, a přehlíží vskutku fundamentální právní zásady (právní jistoty, pacta sunt servanda, legální licence), z jejichž pohledu podle přesvědčení oprávněné nevykazuje úvěrová (ale ani rozhodčí) smlouva žádné deficity, tím méně deficity extrémní, kolidující se samotnými principy demokratického právního řádu. Právě jen jejich porušení přitom může odůvodnit zásah na ochranu dlužníka až v exekučním řízení, při současném nevyužití ochrany poskytované dlužníkovi již zákonem o rozhodčím řízení (k tomu povinná citovala z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 1. 2018, sp. zn. 20 Cdo 4022/2017). Oprávněná konečně poukázala na celou řadu pro ni příznivých rozhodnutí odvolacích soudů, vydaných ve skutkově a právně analogických exekučních věcech, v nichž vystupuje jako oprávněná. Proto navrhla, aby odvolací soud změnil napadené usnesení v jejím odvolání dotčeném rozsahu tak, že se exekuce nezastavuje, a přiznal jí náhradu nákladů „této fáze exekučního řízení“ (o níž by nicméně bylo pro případ úspěchu odvolání oprávněné, a tudíž neskončení exekuce, rozhodováno ve zvláštním exekučním režimu – poznámka odvolacího soudu).
23. Povinná napadla odvoláním usnesení v rozsahu, v němž byl její návrh zamítnut, vytýkajíc soudu prvního stupně, že věc chybně posoudil, poskytl ochranu zjevné nespravedlnosti a řádně se

nevypořádal s judikaturou Nejvyššího a Ústavního soudu, kterou označila na podporu své argumentace, což činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.

24. Podle povinné jde předně o judikaturu, podle níž je třeba zkoumat, za jakých okolností byla uzavřena úvěrová smlouva, a to s pomocí kritérií vytyčených judikaturou Nejvyššího soudu ve vztahu ke smluvní pokutě, úrokům a zajištění pohledávky. Soud prvního stupně v tomto ohledu pochybil, když neshledal smlouvu o úvěru v rozporu s dobrými mravy. Celý smluvní konstrukt směřoval pouze ke zcela nepřiměřenému obohacení oprávněné. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. 33 Odo 234/2005, je považován za nepřiměřený úrok sjednaný ve výši, která podstatně přesahuje úrokovou míru v době jeho sjednání obvyklou, stanovenou zejména s přihlédnutím k nejvyšším úrokovým sazbám uplatňovaným bankami při poskytování úvěrů nebo půjček. V daném případě činila úroková sazba 110,47 % ročně, a překračovala tak evidentně hranici akceptovatelnou z pohledu dobrých mravů. Smlouva byla navíc zajištěna sérií smluvních pokut, jejichž smyslem bylo další obohacení se oprávněné. Není rozhodné, zda povinná smlouvu podepsala. Jednání oprávněné nemůže požívat právní ochrany ani v exekučním řízení, a je tedy třeba postupovat podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř., a exekuci zastavit.
25. Povinná dále zdůraznila, že se soud prvního stupně nevypořádal s její argumentací, podle níž spor ve skutečnosti nebyl rozhodován rozhodcem Mgr. L., ale Rozhodčí společností Pardubice, s. r. o. jakožto soukromou rozhodčí společností. Soud prvního stupně v tomto směru přehlédl, že povinná nadále netrvala na argumentaci o ekonomické závislosti rozhodců na oprávněné, posuzované Nejvyšším soudem v rozsudku ze dne 6. 12. 2018, sp. zn. 33 Cdo 3285/2018, ale nahradila jí argumentací jinou, podle jejího přesvědčení nepoměrně závažnější, tj. že Mgr. L. sehrál jen roli „bílého koně“ jmenované rozhodčí společnosti. Na uvedené povinná dovozovala již před soudem prvního stupně z toho, že rozhodčí spis neobsahuje ani výzvu k úhradě rozhodčího poplatku ani doklad o jeho zaplacení. Soud prvního stupně však uvedenou argumentaci nijak nehodnotil.
26. V posedně zmíněném ohledu povinná v odvolání doplnila, že na hlavičkovém papíru rozhodce je uvedena v záhlaví webová adresa www.rozhodcepcz.cz a e-mail rozhodcepcz@seznam.cz. Vlastníkem této domény je Rozhodčí společnost Pardubice. Doména i email, které uváděl rozhodce jako kontaktní, jsou ve skutečnosti doménou a kontaktním emailem Rozhodčí společnosti Pardubice. Z výslechu samotného Mgr. L., provedeného ve věci vedené u soudu prvního stupně pod sp. zn. 54 EXE 5280/2016, vyplynulo, že spisové značky rozhodčích nálezů byly tvořeny Rozhodčí společností Pardubice, že od oprávněné nikdy neobdržel rozhodčí poplatek, ač pro ni rozhodl tisíce věcí, že ani rozhodci JUDr. Jiří K. a JUDr. Martin T. neúčtovali oprávněné žádné rozhodčí poplatky, že využívali stejný e-mail jako ostatní rozhodci a stejný skutkový stav, jak byl zjištěn v ostatních případech, a že Mgr. L. rozhodčí nálezy ani nepsal. Tyto skutečnosti potvrdil i výslech svědka Františka B., jednatele Rozhodčí společnosti Pardubice, v téže věci. Rozhodce účtoval Rozhodčí společností Pardubice rozhodcovské služby, tedy rozhodčí řízení vykonával jako službu Rozhodčí společnosti Pardubice. Povinná akceptuje, že rozhodce může pro svou činnost využívat své zaměstnance nebo outsourcing. To má však limity spočívající v tom, že pokud si strany zvolí osobu rozhodce, zvolí ho právě proto, aby spor rozhodoval on osobně. V daném případě však rozhodce nepracoval nezávisle, byl vyplácen Rozhodčí společností Pardubice, a to spíše symbolicky, měly-li příjmy z jeho „rozhodcovské“ činnosti, jak sám uvedl, činit méně než 10% jeho na advokáta nevysokých příjmů (nebot' nepřekračujících 1 000 000 Kč ročně). Rozhodčí nález takto vzniklý, byť se zdánlivě tváří jako nález předmětného rozhodce, tak nemůže být akceptován jako způsobilý exekuční titul, neboť jej vydal subjekt, který nebyl k rozhodčímu řízení oprávněn podle rozhodčí smlouvy. Tvrzení rozhodce o tom, že rozhodčí nález právně zaštiťoval a že jeho obsah byl vyhotovován podle jeho pokynů, se povinné ve světle všech uvedených skutečností jeví jen jako účelové a nevěrohodné tvrzení. Rozhodce, který neúčtuje jedné straně rozhodčí poplatek

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

a rozhodčí řízení vykonává za odměnu pro zcela cizí subjekt, nemůže být podle povinné nezávislý. O tomto mechanismu fungování oprávněná v době sjednání rozhodčí smlouvy věděla, neboť jak vyplynulo z výslechu Františka B., byla o tomto postupu uzavřena mezi oprávněnou, rozhodcem a Rozhodčí společností Pardubice příslušná smlouva. Se vším shora uvedeným, ústícím ve zřejmou ekonomickou závislost na oprávněné, byť nikoliv jednotlivých „rozhodců“, ale Rozhodčí společnosti Pardubice, se soud prvního stupně nijak nevypořádal. Závěr, že v analogické věci téže oprávněné rozhodoval zastřený rozhodčí soud, a že tudíž rozhodčí řízení trpělo deficitem transparentnosti, vyslovil v mezidobí Krajský soud v Praze v usnesení ze dne 14. 5. 2019, sp. zn. 17 Co 108/2019.

27. Stejně tak se podle povinné soud prvního stupně nevypořádal s její argumentací o nedostatku odborné péče oprávněné při posouzení úvěruschopnosti povinné. Povinná, invalidní důchodkyně nemající ani bankovní účet, doložila oprávněné při sjednávání úvěru právě jen tolik, že součet jí vyplácených důchodů činí 11 000 Kč. Nic dalšího po ní nebylo žádáno, a i s přihlédnutím k výši měsíčních splátek stávajícího úvěru (892 Kč) a nového úvěru (2 273 Kč), činících celkem přes ¼ všech disponibilních příjmů povinné, je evidentní, že oprávněná nemohla přistoupit k žádnému reálnému prověření schopnosti povinné splácet úvěr. Pokud by k tomu přistoupila, nemohla by úvěr poskytnout. Nevypořádání se s touto otázkou obecnými soudy bylo důvodem kasačního zásahu v nálezů Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2019, sp. zn. III. ÚS 4129/18, a bylo i předmětem posouzení v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25. 7. 2018, sp. zn. 33 Cdo 2178/2018.
28. K tomu povinná dále zdůraznila, že pokud jsou úroky vyjádřeny rizikem, že dlužník nebude splácet, když bonitní klient dostává nízké úroky a méně bonitní klient dostává úroky vysoké, tak je třeba v případě smlouvy, kde byly sjednány úroky 110,47 % ročně, zcela jistě konstatovat, že povinná byla zjevně nebonitní, a to dokonce do té míry, že jí nebylo možné poskytnout úroky v souladu se zákonem. Oprávněná však přesto finanční prostředky poskytla, a to za úrok, který se zjevně přičítá dobrým mravům, neboť úroková sazba několikanásobně převyšovala běžnou sazbu spotřebitelských úvěrů poskytovaných bankami, a tedy je možné jej označit za lichevní. Smlouva sama o sobě logicky zjevně vylučuje splnění povinností podle § 9 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, a je tedy i proto neplatná, což má podle přesvědčení povinné vliv na neplatnost rozhodčí smlouvy, která je na úvěrovou smlouvu přímo navázána. Sjednané smluvní pokuty postrádají smysl a účel, pro jaký jsou ujednávány. Úvěrová smlouva je svým obsahem s lichevními úroky a drakonickými pokutami podle povinné takovým excesem, že takovému jednání nemůže být poskytnuta soudní ochrana ani v exekučním řízení.
29. Povinná tak uzavřela, že smlouva o úvěru je absolutně neplatná pro rozpor s dobrými mravy podle § 580 o. z., a neplatnou je tudíž i na ní přímo navázaná rozhodčí smlouva, jakkoliv formálně samostatná, věcně však mající povahu rozhodčí doložky. Rozhodce tak neměl pravomoc rozhodovat, proto je rozhodčí nález neplatný (nicotný), a jsou dány důvody k zastavení exekuce, neboť neexistuje pravomocný a vykonatelný exekuční titul, a to ex tunc. Posouzení věci soudem prvního stupně, pokud tyto závěry nečinil, je podle povinné flagrantně nesprávné.
30. Ze všech vyložených důvodů povinná navrhl, aby odvolací soud napadené usnesení, nezruší-li je pro nepřezkoumatelnost, změnil tak, že exekuci zcela zastaví a přizná povinné náhradu nákladů řízení, tak jako to učinil ve věcech u něj vedených pod sp. zn. 20 Co 27/2018 a 19 Co 25/2019.
31. V odvolání proti výroku I. doplňujícího usnesení nepřiznávajícího jí náklady řízení povinná obsáhle argumentovala ve prospěch závěru o procesním zavinění oprávněné na částečném zastavení exekuce (z něž však napadené usnesení vychází – poznámka odvolacího soudu), a vytkla soudu prvního stupně nesprávnost právního posouzení, pokud jí z tohoto důvodu nepřiznal náhradu nákladů řízení.

32. Oprávněná v podání, jež označila jako vyjádření k odvolání povinné, předně rozvedla a dokládala, jakým (podle jejího přesvědčení dostatečným) způsobem prověřila úvěruschopnost povinné (první dvě strany vyjádření). Dále doslovně zopakovala (jeho překopírováním) své odvolání (dalších deset stran vyjádření). Důvody pro tento postup, jehož nadbytečnost a neúčelnost musí být oprávněné, zastoupené advokátem, zcela evidentní, nejsou odvolacímu soudu zřejmé. K jedné z klíčových odvolacích námitek povinné o „zastřeném“ rozhodování Rozhodčí společnosti Pardubice jako nedovoleného soukromého rozhodčího soudu se oprávněná nevyjádřila.
33. Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaných odvolání napadené usnesení soudu prvního stupně včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§§ 212, 212a o. s. ř., ve spojení s § 52 odst. 1 e. ř.), a aniž nařídil odvolací jednání (§ 254 odst. 8 o. s. ř., ve spojení s § 52 odst. 1 e. ř.), shledal opodstatněným odvolání povinné. Odvolání oprávněné není důvodné.
34. Odvolacímu soudu je z jeho činnosti známo, že mezi oprávněnou a povinnými, jejími klienty, dlužníky z úvěrových smluv, zastoupenými tímž zástupcem jako povinná v nyní souzené věci, byla a je vedena řada soudních sporů o návrzích povinných na zastavení exekuce, v nichž je oběma stranami argumentováno obdobně jako v nyní souzené věci, a to na všech stupních soudní soustavy včetně Nejvyššího soudu. Celou řadu rozhodnutí vydal ke stížnostem podávaným oběma účastníky (v závislosti na jejich střídavém úspěchu před obecnými soudy) i Ústavní soud. Ten v nálezu ze dne 16. 8. 2019, sp. zn. II. ÚS 1851/19, s četnými poukazy na svoji další judikaturu kritizoval nežádoucí rozdílnost rozhodovací praxe soudů o totožných věcech, konstatoval, že rovnost v právech, vyplývající z článku 1 věty první Listiny základních práv a svobod, zakládá právo na předvídatelné rozhodování v obdobných případech, a zdůraznil, že jakkoliv odvolací soudy jistě nedisponují obdobně účinným nástrojem sjednocování judikatury jako dovolací soud, je nutno uvedené požadavky vztáhnout i na ně a žádat, aby byly odklony od již existující judikatury (byť i „jen“ odvolací) přesvědčivě odůvodněny a vysvětleny.
35. Pro exekuční řízení neplatí princip neúplné apelace v odvolacím řízení (§ 254 odst. 6 o. s. ř.). Proto jsou přípustnými i odvolací námítka povinné o zastřeném rozhodování Rozhodčí společnosti Pardubice jako nedovoleného soukromého rozhodčího soudu, přestože byly zásadně odůvodněny a rozvedeny až v odvolání (argumentací viz body 26. a 27. shora).
36. Odvolacímu soudu je z jeho činnosti známo, že posledně uvedené námítka povinné doznaly v mezidobí (po vydání napadeného usnesení a před rozhodnutím o odvolání) obsáhlé judikatorní reflexe v usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2019, sp. zn. 27 Co 135/2019, jež je účastníkům známo (neboť bylo doručeno jejich zástupcům, shodným jako v této věci) a podle údajů v aplikaci InfoSoud nebylo napadeno dovoláním. V něm krajský soud odůvodnil potvrzení usnesení soudu prvního stupně o zastavení exekuce mj. a zejm. následujícími závěry:
37. „Lze uzavřít, že navzdory obsahu rozhodčí smlouvy neprobíhalo vlastní rozhodčí řízení výlučně před vybranou osobou rozhodce, ke kterému se podává žaloba, kterému se platí poplatek a který si případně najímá na určité administrativní činnosti třetí osobu, *bylo to naopak*. Rozhodčí společnosti Pardubice s. r. o. byly v souladu s rozhodčí smlouvou nejen doručovány rozhodčí žaloby oprávněné, ale uvedená společnost jim následně přidělovala spisové značky jednotlivých rozhodců a zajišťovala výběr rozhodčích poplatků na svůj bankovní účet (nikoliv na samostatný účet rozhodce), od tržeb pak odečítala své náklady. Vůči vyúčtování pak byl rozhodce za svou činnost vyplácen, ačkoliv jako nezávislý rozhodce měl být příjemcem celého poplatku za rozhodčí řízení on. *Společnost si tedy najímala rozhodce a nikoli rozhodce společnost...* Předmětná společnost také prostřednictvím svých zaměstnanců *vykonávala nejen vlastní administraci* (vedení rejstříku sporů, příjem a odesílání zásilek), ale *zajišťovala i psaní vlastních rozhodčích nálezů*, byť pod tvrzeným odborným dohledem rozhodců, kterých si tímto způsobem najímala několik. Z obsahu nálezu není patrné, že

by rozhodce JUDr. T skutečně (v souladu se svou výpovědí) posuzoval nároky oprávněné též podle předpisů na ochranu spotřebitele. Přiznal naopak vše, co bylo požadováno, ačkoli šlo zčásti o zjevně nemravné nároky. Uvedená společnost tak fakticky plnila úlohu stálého rozhodčího soudu nezřízeného zákonem, tedy skrytého. Tato skutečnost přitom nevyplývá z vlastního obsahu rozhodčí smlouvy, neboť podle jejího znění měla být adresa sídla společnosti pouze doručovací adresou pro podání žaloby a příjemcem (celého) poplatku měl být rozhodce. K právnímu posouzení sporů pak JUDr. T využíval nejen svých odborných znalostí, ale případně zázemí (zaměstnanců) své advokátní kanceláře a uvedené společnosti. Současně byl uvedený rozhodce majetkově zainteresován na uvedené obchodní společnosti, a to jako jeden z jejích společníků, který měl mimo jiné příjem z vyplácených podílů na zisku. Pro uvedenou společnost byla oprávněná na základě uzavřené smlouvy *stěžejním obchodním partnerem* a spolu se společností Intrum Czech dodávala v podstatě veškeré tržby. Ekonomická závislost uvedené společnosti na oprávněné je tedy zřejmá. O těchto smluvních a ekonomických vztazích byla informována výlučně oprávněná, nikoliv povinný. Těžko tedy mohl vznášet námitky proti tomuto uspořádání (a konkrétním rozhodcům) již při uzavření rozhodčí smlouvy (doložky), popř. později v rámci případné námitky podjatosti rozhodce JUDr. T v rozhodčím řízení. Tyto okolnosti, mající nepochybně zásadní vliv na výkon funkce rozhodce, byly povinnému při sjednávání rozhodčí smlouvy zatajeny. O tom svědčí i potvrzení, v němž se JUDr. T ještě v roce 2018 pokusil vyvolat iluzi, že příjemcem poplatků byl (mohl být) on. Totéž platí pro poučení povinného v rozhodčím řízení o tom, že uvedený rozhodce v posledních 3 letech rozhodoval a rozhoduje pro oprávněno „spor,“ ačkoli těchto sporů byly tisíce a další tisíce (celkem desetitisíce) rozhodovali pro uvedenou společnost ostatní rozhodci uvedení v doložce (JUDr. K, Mgr. F a Mgr. L).“ – tj. Mgr. Radek L., rozhodující v nyní souzené věci (poznámka odvolacího soudu, který shora provedl i zvýraznění kurzívou).

38. Dále krajský soud po citaci příslušných ustanovení exekučního řádu a zákona o rozhodčím řízení, jakož i s poukazy na četnou judikaturu Nejvyššího soudu a po provedení výkladu v ní přijatých závěrů konstatoval dále uvedené: „Rozhodčí společnost Pardubice s. r. o. sice nepoužívala označení, které vyvolává klamnou představu, že se jedná o stálý rozhodčí soud, fakticky se ale tak (skrytě) po dohodě s oprávněnou chovala. Jde o zjevné obcházení právní úpravy stálých rozhodčích soudů podle § 13 zákona o rozhodčím řízení. Konkrétní jména rozhodců činných pro uvedenou společnost, včetně JUDr. T, byla v rozhodčí doložce uvedena jen naoko, rozhodně nešlo minimálně v této části doložky o pravdivé, přesné a úplné informace „o rozhodci“ nebo o tom, že rozhoduje stálý rozhodčí soud, a o odměně „rozhodce“ podle § 3 odst. 3 a 5 zákona o rozhodčím řízení ve spojení s § 7 zákona o rozhodčím řízení, což má za následek neplatnost této doložky. Povinnému bylo také zamlčeno, že oprávněná je pro uvedenou rozhodčí společnost (a potažmo z její strany najímané rozhodce) klíčovým obchodním partnerem. To bylo povinnému zamlčeno i v rozhodčím řízení díky ryze formálnímu a zavádějícímu poučení podle § 8 zákona o rozhodčím řízení. O tomto uspořádání svědčí nejen placení poplatků uvedené společnosti, ale i způsob následného odměňování (vyplácení) rozhodců, způsob projednání a přípravy rozhodnutí a konečně i paušální přiznání všech nároků uplatněných v rozhodčím řízení oprávněnou. Aniž by tedy odvolací soud zabíhal do (zásadně nepřipustného) věcného přezkumu rozhodčího nálezu – z hlediska objektivně nedostatečného zkoumání úvěruschopnosti povinného (jak akcentoval soud prvního stupně) a také z hlediska přiznání některých zjevně nemravných nároků, je zřejmé, že celá rozhodčí doložka byla účelovým konstruktem oprávněné a uvedené rozhodčí společnosti s cílem mimosoudního získání zcela vyhovujícího exekučního titulu a další obchodní spolupráce. Nejde tedy jen o podjatost rozhodce, ale o součást systému na výrobu vyhovujících exekučních titulů. Taková rozhodčí doložka je ale neplatná nejen podle § 3 odst. 3 a 5 zákona o rozhodčím řízení, ale také podle § 588 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., neboť nejen že odporuje zákonu, ale také narušuje veřejný pořádek. Za této situace se již odvolací soud pro nadbytečnost nezabýval případnou neplatností rozhodčí doložky též z jiných důvodů, např. z důvodu částečné či úplné neplatnosti hlavní úvěrové smlouvy uzavřené mezi oprávněnou a povinným, jak to učinil soud prvního stupně. Odvolací soud

proto s ohledem na shora uvedené důvody uzavřel, a to shodně se soudem prvního stupně, byť z jiných důvodů, že rozhodčí doložka je neplatná, rozhodce neměl pravomoc k vydání exekučního titulu a vydaný rozhodčí náleží je nicotným aktem, a tudíž není způsobilým exekučním titulem. Je tu tedy důvod k úplnému zastavení exekuce podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř.“.

39. Odvolací soud se shora citovanými závěry krajského soudu plně souhlasí a pro stručnost na ně odkazuje. Rozhodce Mgr. Radek L. sice nebyl, tak jako JUDr. Martin T. („JUDr. T.“), nikdy společníkem Rozhodčí společnosti Pardubice, jinak ale vše shora uvedené dopadá plně i na jeho osobu, jeho vztah ke jmenované společnosti a nyní souzenou věc vůbec. Krajský soud ostatně vycházel – stejně jako soud prvního stupně v nyní souzené věci – i ze svědeckého výslechu Mgr. Radka L., provedeného ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 54 EXE 5280/2016. Odvolací nevidí (a oprávněná ostatně netvrdí) žádné důvody pro polemiku se shora uvedenými závěry, ba naopak je plně sdílí.
40. Proto odvolací soud změnil napadené usnesení soudu prvního stupně v zamítavé části výroku o věci samé a exekuci podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. zcela zastavil [§ 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř.], a ve vyhovující části tohoto výroku jej potvrdil jako věcně správné (§ 219 o. s. ř.). Opodstatněností další argumentace účastníků se již nebylo nutné zabývat.
41. O nákladech řízení před soudy obou stupňů (§ 224 odst. 2 o. s. ř.) rozhodl odvolací soud ve výroku II. podle zásady procesního zavinění na zastavení exekuce (§ 89 věta první e. ř. a § 271 věta první o. s. ř.), jež tíží v případě zastavení exekuce pro nevykonatelnost exekučního titulu oprávněnou.
42. Oprávněná je proto povinna zaplatit povinné náklady řízení vypočtené podle příslušných ustanovení vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif („AT“; k jeho aplikaci viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 5. 2013, sp. zn. 31 Cdo 3043/2010). Ty sestávají z odměny advokáta povinné za zastupování podle § 137 odst. 2 o. s. ř., § 6 odst. 1, § 7, § 8 odst. 1 a § 11 odst. 2 písm. e) AT za čtyři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání návrhu na zastavení a odklad exekuce, zastupování při jednání soudu prvního stupně ve dnech 6. 3. 2019 a 25. 3. 2019) po 1 790 Kč/úkon (tarifní hodnota věci odpovídala v případě těchto úkonů celé vymáhané částce, tj. 61 345 Kč) a za jeden úkon právní služby (odvolání proti zamítavému výroku usnesení soudu prvního stupně ze dne 25. 3. 2019) po 1 150 Kč (při tarifní hodnotě věci 30 000 Kč, odpovídající rozsahu předmětu řízení, v němž byl návrh povinné na zastavení exekuce zamítnut), tj. celkem 8 310 Kč, náhrady hotových výdajů advokáta podle § 13 odst. 3 AT za uvedených pět úkonů právní služby ve výši 1 500 Kč (5 x 300 Kč) a konečně z náhrady za daň z přidané hodnoty, jíž je zástupce povinné plátcem, v zákonné sazbě 21%, příslušející podle § 137 odst. 3 o. s. ř. z odměny a náhrady hotových výdajů a činící tak 2 060 Kč.
43. Odvolací soud povinné nepřiznal náklady řízení za odvolání proti výroku doplňujícího usnesení o nákladech řízení, ježto se podle jeho názoru nejedná o účelně vynaložený náklad řízení – odvolání bylo nadbytečné, neboť odvolací soud by k přezkoumání doplněného nákladového výroku beztak přistoupil vzhledem k přezkumu věci samé, a v něm uvedená argumentace se nadto míjí s důvody, o něž soud prvního stupně opřel odvoláním dotčený výrok napadeného rozhodnutí.
44. Celkem tak náklady řízení povinné před soudy obou stupňů činí 11 870 Kč, jež odvolací soud uložil oprávněné zaplatit ve lhůtě k plnění podle § 211 a § 160 odst. 1 část věty před středníkem o. s. ř., k rukám advokáta povinné podle § 211 a § 149 odst. 1 o. s. ř.
45. S ohledem na své procesní zavinění na zastavení exekuce je oprávněná povinna nahradit soudnímu exekutorovi náklady exekuce, sestávající z odměny exekutora ve výši 3 000 Kč podle § 11 odst. 2 vyhlášky č. 330/2001 Sb., o odměně a náhradách soudního exekutora, o odměně a náhradě

hotových výdajů správce podniku a o podmínkách pojištění odpovědnosti za škody způsobené exekutorem, ve znění účinném do 31. 3. 2017 (srov. přechodné ustanovení v čl. II. vyhlášky č. 441/2016 Sb.), náhrady hotových výdajů exekutora v (paušální) částce 3 500 Kč podle § 13 odst. 1 cit. vyhl. a náhrady za daň z přidané hodnoty ve výši 1 365 Kč (v zákonné sazbě 21%, počítané v souladu s § 87 odst. 1 e. ř. z odměny a náhrady shora), tj. celkem 7 865 Kč. Z obsahu spisu soudního exekutora se nepodává, že by soudní exekutor před zastavením exekuce cokoliv vymohl, a příslušela mu tak odměna stanovená z výše vymožené pohledávky (§ 11 odst. 3 cit. vyhl.). O lhůtě k plnění bylo i zde rozhodnuto podle § 211 a § 160 odst. 1 část věty před středníkem o. s. ř.

46.Lze jen doplnit, že nákladově originárními výroky II. a III. tohoto usnesení odvolací soud odklidil oba nákladové výroky doplňujícího usnesení soudu prvního stupně, a proto není nutné posuzovat jejich věcnou správnost.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** dovolání přípustné.

Praha 29. dubna 2020

JUDr. Vladimír Fučík v. r.
předseda senátu